

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

5 • Ulveskygge

Alvilda

Kapitel 1 · Rævna fortæller

Søvnløshed

Jeg har været på flugt hele mit liv, men først nu forstår jeg hvorfor, og hvor farlig jeg er.

Et spindelvæv glimter svagt i lyset fra månen. Vindens kølige åndedræt får bladene til at rasle på træerne og gåsehud til at krybe frem under mit nattøj. Jeg sidder på terrassen uden for den forladte lejrskole, som er blevet vores midlertidige skjulested. Mit blik er rettet mod skoven. I mørket mellem træerne lurer en uro.

I gamle dage var jeg ikke bange for skoven eller mørket. Det var der, jeg slappede allermest af. Når jeg og Maise dansede i lysningen, følte jeg mig helt fri og rolig. Men når jeg ser på skoven nu, tænker jeg kun på det metalbur, som elverjægeren Marvis holdt

mig fanget i. Jeg var ikke den eneste fange. Marvis har også fanget min mor. Og en af hver af troldfolkene: elver, mare, åmand, trold, hamskifter ... Alle er de brikker i hans spil. Selv hans egen søn, Tjørn, der er mørkesøger. De var alle ingredienser til et ritual. Men han skal bruge mig for at gennemføre det. Et ritual, der skal dræbe alle med den mindste smule trolddomsblod i årerne. Ingen ved, hvor mange det er. Det kan være tusindvis eller titusindvis. Igennem århundreder har mennesker og troldfolk forelsket sig og fået børn. Og de børn har fået børn. Det har stået på så længe, at mange end ikke aner, at deres slægt for generationer tilbage blev blandet med trolddomsblod. Men det er Marvis ligeglad med, han vil have alle udryddet, der ikke er 100 % menneske. Dette har været hans mål i årevis. Han prøvede at tvinge vores far til at gennemføre ritualen, men min far tog livet af sig selv for at forhindre det.

Men jeg har arvet min fars tankespinder-evner, så nu er det mig, som Marvis vil bruge i stedet. For mine evner gør det muligt for mig at overtage andre folks sind. Tidligere brugte jeg det kun til at slette folks minder, hvis de havde opdaget, at jeg og Maise var elvere. Men nu har jeg lært, at mine evner er meget større end det. Jeg kan kontrollere folk. Kan tvinge

dem til at gøre ting mod deres vilje. Mor havde skjult for mig, hvor store mine evner var, men Marvis tvang mig til at finde dem og bruge dem.

Marvis fik mig til at kontrollere en anden elver og prøvede at få mig til at få hende til at tage livet af sig. Og det, der skræmmer mig mest, er, at jeg ved, at jeg kunne have fået hende til det.

Jeg gyser ved tanken om det. Hvis Marvis får fat i mig igen, så vil han dræbe alle, jeg holder af, indtil jeg gør, som han befaler og hjælper med ritualet.

Jeg forstår, hvorfor far tog sit eget liv. Jeg kan ikke hjælpe med ritualet, men jeg kan heller ikke lade Marvis dræbe min familie. Men der er en vej ud. Et andet ritual. Et ritual, der fjerner mine evner og gør mig til menneske, så kan Marvis ikke længere bruge mig til ritualet. Men det ritual kræver også en af hver troldfolk.

Døren bag mig knager og får mig til at vende mig om. Maise står i døråbningen. Hendes lyse hår har næsten samme farve som månen over os. Under hendes blå øjne er der et spor af mørke rande, som ellers aldrig plejer at være der.

”Du må ikke bare gå,” siger hun med rystende stemme. ”Da jeg så, at sengen var tom, frygtede jeg, at jeg havde mistet dig igen.”

”Undskyld,” hvisker jeg. ”Jeg kunne ikke sove.” Maise er min tvillingsøster. Selvom jeg med mit røde hår ikke ligner hende det mindste, så er vi tvillinger. Vi har været sammen hver dag, selv før vi blev født, dengang vi bare var to bankende hjerter i min mors mave. Men da Marvis kidnappede mig, var jeg for første gang adskilt fra min søster.

Maise sætter sig ved min side.

”Havde du mareridt?” spørger hun.

Jeg nikker. Hver gang jeg lukker øjnene, er jeg tilbage i buret. Og Marvis truer med at brænde mor på bålet, hvis ikke jeg dræber elverkvinden.

”Også mig,” siger Maise og sukker.

”Er det ...?” Min stemme dør ud.

”Ja,” siger hun. ”Det er stadig det samme mareridt. Dig, Tjørn, et kys og så kniven.” Maise har haft den samme drøm i ugevis. En drøm om, at Tjørn kysser mig og derefter slår mig ihjel.

”Men det giver ikke mening,” siger jeg. ”Tjørn reddede mig. Han befriede mig.”

Maise trækker på skuldrene.

”Jeg stoler ikke på ham,” siger hun bare. ”Og kniven er ikke længere på museet. Den er væk. Agnes og jeg opdagede det.”

”Og du tror, det er Tjørn?” Min stemme ryster.

Hun nikker bare.

Jeg bider mig i læben. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke, når det kommer til Tjørn. Først var han min ven, så min fjende og nu min ven igen? Det, der fik ham til at skifte side, var, at jeg fortalte ham, at Marvis også ville ofre ham i ritualen. Først nægtede han at tro det, men så opdagede han, hvad Marvis planlagde. Så nu vil han ligesom os stoppe ritualen. Derfor befriede han mig, derfor stoler jeg på ham. Alligevel er der stadig en underlig stemning imellem os. Og jeg kan ikke glemme, at han engang sagde, at han var forelsket i mig.

”Hvis han ville mig noget ondt, så kunne han bare have efterladt mig hos Marvis,” siger jeg i et forsøg på at berolige Maise.

Maise åbner munden for at sige noget, men vi bliver afbrudt af trin fra skoven. Vi farer begge to op. Jeg forventer at se Marvis og hans medhjælper, men i stedet er det Agnes, der nærmer sig.

Hendes sorte hår kamuflerer hende i mørket, men den hvide hud lyser op.

”Undskyld,” siger hun. ”Det var ikke for at forskrække jer. Men nogen af os har jo brug for mennesker for at kunne overleve.” Hun smiler svagt. Agnes er mare. Hun lever af folks mareridt.

”Du var inde i byen?” siger Maise.

Hun nikker.

”Men bare rolig, jeg har sikret, at ingen fulgte efter mig.”

”Godt,” siger Maise. ”Men vi havde nu også rigeligt med mareridt her.”

En rynke dukker op i Agnes’ pande.

”Drømte du om Tjørn igen?”

Maise nikker.

”Altså behøver vi ham?” spørger Agnes. ”Vi kunne også bare tage af sted nu. Bare os tre.”

Agnes’ blik er ikke til at tage fejl af. Hun stoler ikke på Tjørn og heller ikke på Noah, som pludselig blev en del af vores gruppe, da han hjalp Maise og Agnes med at lede efter mig. Noah er menneske, og indtil for nylig anede han ikke, at der fandtes troldfolk, men nu har han lovet at hjælpe os. Men Agnes er vant til at klare sig selv. Inden hun flyttede ind hos os, havde hun været alene i årevis.

”Måske har Agnes en pointe?” siger Maise forsigtigt. ”Vi kunne tage af sted, inden de vågner. De ville ikke vide, hvor vi tog hen.”

”Vi har brug for Tjørns evner til at finde de andre troldfolk,” siger jeg. ”Eller ved I måske, hvor vi kan finde en trold, en åmand og en hamskifter?”

”Ikke en trold eller en åmand,” siger Agnes. ”Men jeg ved, hvor vi kan finde en hamskifter.”

”Gør du?” siger jeg overrasket.

”Ja,” siger hun. ”Jeg kendte engang. Dengang jeg boede på børnehjemmet.”

”Så må det være første stop,” siger Maise.

”Ja,” siger jeg. ”Men vi har stadig brug for Tjørn og for Noah. Ritualet kræver både et menneske og en mørkesøger. Jeg vil ikke smide de to væk, der allerede har lovet at hjælpe.”

Jeg holder Maises blik fast. Jeg kan se, at hun ikke er enig, men alligevel nikker hun. Og med Maise på min side opgiver Agnes at få mig til at skifte mening.

Kapitel 2 · Maise fortæller

En å, der deler sig

Det værste i verden er at vide, at noget forfærdeligt vil ske, men ikke ane, hvordan man skal stoppe det. Mareridtet om Tjørn og Ravna vender tilbage, da vi går i seng igen. Det er, som om det bliver mere og mere insisterende. Og alligevel ved jeg ikke, hvad jeg skal gøre. Det er forbandelsen ved min evne. Den piner mig mere, end den hjælper mig. Ravna har valgt at stole på Tjørn. Og det er, som om hun og jeg bevæger os i to forskellige retninger – som en å, der pludselig deler sig i to.

Jeg ser hen mod den anden køjeseng, hvor hun ligger. Hun ligner sig selv, og alligevel er noget forandret. Jeg ved ikke længere, hvornår det startede. Det kom snigende, og det er først nu, hvor vi er sammen igen,

at jeg kan mærke, hvor meget der er sket. Vi plejede at være enige om det meste. Men nu er det, som om hun hellere lytter til alle andre end mig.

Mit blik glider hen over dem alle. Vi er en mærkelig gruppe: to elvere, en mørkesøger, en mare og et menneske. Og en hund. Noahs schæferhund Bastian ligger henne ved hans køje. Hans blik glider hen over os andre. Han knurrer ikke længere af os, men det er tydeligt, at han stadig ikke helt bryder sig om at være her.

Solen er så småt på vej op. Igennem vinduet kan jeg se himlen lysne. Så registrerer jeg bevægelse fra en af de andre køjesenge. Tjørn svinger benene ud over den øverste køje og kravler ned.

Jeg lukker øjnene halvt i for at kunne holde øje med ham. Han nærmer sig Ravnas køje. Det gibber i mig. Så lægger han en hånd på hendes skulder og rusker hende blidt.

”Vi må af sted,” siger han stille.

Så går han hen mod mig. Han rækker ud efter mig, men jeg slår øjnene op, inden han rører mig.

”Godt, du er vågen,” siger han bare.

Så går han hen mod Agnes.

”Rør mig, og det bliver værst for dig selv,” siger Agnes. ”At vække en mare er en dødssynd.”

Tjørn smiler bare. Et afbrudt snork fra Noahs køje viser, at han også er vågen.

”Hvad sker der?” siger han og ser hen på os andre. ”Hvorfor er vi oppe så tidligt?”

”Min far leder efter os,” siger Tjørn bare. ”Jo før vi kan komme af sted, jo bedre. Vi har travlt.”

”Men vi skal vel lige finde ud af, hvor vi skal hen?” siger Noah lettere forvirret.

”Jeg har brugt natten på at række ud med mine evner,” siger Tjørn. ”Og jeg har lokaliseret en trolde ikke langt herfra.”

”Agnes ved, hvor der er en hamskifter,” skynder jeg mig at sige, fordi jeg ikke bryder mig om, at Tjørn er den, der lægger planen.

”Super,” siger Tjørn. ”Vi kan dele os i to grupper. Jeg og Ravna finder trolden. Og I andre finder hamskifteren.”

”Nej,” siger jeg. ”Vi bliver sammen.”

Han sukker.

”Hørte du ikke, hvad jeg sagde?” Irritationen lyser ud af hans blå øjne. ”Min far leder efter os. Vi har travlt. Det går hurtigere i to grupper.”

”Men det er sikrest at blive sammen,” siger jeg.

”Ikke nødvendigvis,” siger Ravna. ”Hvis Marvis finder os, så finder han os alle, hvis vi er sammen.

Hvis vi er delt op, så har den anden gruppe stadig en chance.”

Jeg bider mig i læben. Hvorfor kan hun ikke se, at jeg prøver at beskytte hende?

”Fint,” siger jeg. ”Men så går Ravna og jeg med Agnes, og du og Noah kan tage jer af trolden.”

Hverken Noah eller Tjørn ser særligt glade ud ved tanken om at skulle følges ad. Måske fordi de begge to er forelskede i Ravna. Eller Noah er i hvert fald. Jeg ved ikke med Tjørn. Måske er det bare endnu en af hans løgne.

”Det lyder som en super plan,” bakker Agnes mig op med det samme. Sikkert fordi hun stadig håber, at vi tre så bare kan stikke af sammen.

”Det duer ikke,” siger Tjørn. ”Jeg har brug for en, der kan charmere trolden. En trold vil aldrig stole på mig og et menneske. Men en elver ...” Han ser på Ravna. Hun nikker svagt. Og jeg har lyst til at skrigge. Det er, som om Tjørn lokker os i en fælde, hvor alle flugtveje forsvinder en for en. Og Ravna kan slet ikke se det. Men jeg giver ikke op uden kamp.

”Fint,” siger jeg. ”Vil du have en elver, så går jeg med dig. Og så går Ravna med Agnes og Noah.”

Noah smiler. Tjørn ser ikke helt tilfreds ud, men han tvinger et smil frem.

”Okay,” siger han bare. ”Og er vi så færdige med at spille mere tid? Vi skal i gang!”

”Jeg har et spørgsmål, inden vi tager af sted,” siger Noah. ”Hele den her plan går jo ud på at fjerne Ravnas evner, så Marvis ikke kan udføre ritualen. Men kan Marvis ikke bare finde en anden med Ravnas evner?”

”Det har han forsøgt,” siger Tjørn. ”I årevis har han sat mig til at lede efter netop den evne. Og i årevis troede jeg, at det var umuligt. At der slet ikke længere fandtes nogen med den evne, men så sporede jeg Ravna ...”

”Så Ravna er den eneste ...” mumler Noah.

Tjørn nikker.

Jeg får gåsehud på armene ved tanken om, hvor speciel min søster er, og om, hvor længe Marvis og Tjørn har ledt efter hende.

”Okay, hvis der ikke er flere spørgsmål,” siger Agnes og forsøger at få det til at lyde henkastet. ”Så lad os komme af sted. Noah, tag Bastian med. Han kan blive en hjælp.”

”Vent,” siger jeg. ”Ravna og jeg går lige ud og danser først. Vi har brug for alle vores kræfter for at klare det her.”

Kapitel 3 · Rævna fortæller

Børnehjemmet

Jeg følger efter Maise ud i skoven. Solens røde morgenglens kaster sig ind over skoven og vækker fuglene en for en. Tjørns ord har rystet mig lidt. Jeg har stadig svært ved at forstå, hvor stærk og unik min evne er. Men jeg skubber tankerne væk. Nu vil jeg fokusere på at danse.

Vi finder en lysning, og så begynder vi at danse. Vi holder hinanden i hånden. Vores fingre er flettet tæt, næsten krampagtigt, fordi vi begge ved, at vi snart skal sige farvel igen.

Vores fødder finder deres faste rytme. De glider gennem skovbunden og hvirvler de første efterårsblade op. Maises energi er blid og let, og da den rammer mig, mærker jeg for alvor, hvor meget jeg savnede hende, mens jeg var fanget.

Det føles så underligt at skulle sige farvel til hende, så kort tid efter at vi har fundet hinanden igen. Men Tjørn har ret – vi har ingen tid at spille. Derfor danser vi også hurtigere end normalt.

Vi får energien fra træerne, maler dem helt tomme, så deres blade mister den sidste farve og falder af. Det føles forhastet, men også godt. Jeg har savnet at danse. Savnet følelsen dybt inde i kroppen. Marvis tvang mig til at bruge evner, jeg ikke anede, jeg havde, og det drænedes mig for energi. Nu kan jeg mærke kræfterne vende tilbage på ny.

Så stopper vi. Vi står stadig med hænderne flettet.

”Vi mødes her igen om højst tre dage,” siger Maise.
”Med eller uden hamskifteren og trolden. Jeg vil ikke have, vi er længere tid væk fra hinanden.”

Jeg nikker.

”Vi kan skrive sammen undervejs,” siger jeg.

Hun ryster på hovedet.

”Kun i nødstilfælde. Jeg aner ikke, hvor Tjørn vil føre mig hen. Sandsynligvis vil jeg ikke kunne lade min mobil op ... så lad os spare på strømmen.”

”Okay,” siger jeg.

Så trækker hun mig ind i et tæt kram.

”Pas på dig selv,” siger hun.

Hendes lyse hår kilder min næse.

”I lige måde,” siger jeg. ”Prøv at lade være med at dræbe Tjørn.”

Jeg siger det i spøg i et forsøg på at lette stemningen, men Maise ser stadig lige alvorlig ud.

”Jeg skal prøve,” siger hun bare. Hun har aldrig brudt sig om Tjørn. Og jeg ved, at den eneste grund til, at hun valgte at tage med Tjørn, var for at holde ham fra mig. Og måske er det meget godt, for der er noget ved Tjørn, som jeg ikke kan sætte fingeren på. Det er, som om han slører mine tanker, så jeg ikke kan tænke klart.

Solen er stadig på vej op, da vi forlader spejderhytten og går af sted. Bastian lunter af sted ved Noahs side. Noah selv har fundet hackysacken frem. Han sparker den fra sko til sko, mens vi går.

Det er stadig mærkeligt at have ham her. Jeg brugte så lang tid på at skjule for ham, hvad jeg var, men nu er han her og vil hjælpe mig. Mit hjerte flakser lidt ved tanken. Jeg var forelsket i Noah, inden Marvis dukkede op. Dengang alt stadig var helt almindeligt. Men mor havde sagt, at vi aldrig måtte forelske os i et menneske. At det ville være for farligt. Men nu kender Noah sandheden, og han er ikke farlig. Han hjælper mig. Ville mor mon så se anderledes på det?

Noah ser mit blik og smiler. Jeg slår blikket ned, mens det sitrer i mit indre ved tanken om vores kys for snart længe siden, da han prøvede at lære mig at spille hackysack.

”Er det ikke mærkeligt at tænke på, at de andre har engelsk nu?” siger Noah.

”Jeg savner ikke grammatikøvelserne,” siger Agnes bare. ”Men hvad med dine forældre, Noah – de må undre sig over, hvor du er?”

”Jeg sagde, at jeg sov hos Victor.”

”Men den løgn holder jo ikke evigt.”

”Nej,” han trækker på skuldrene. ”Men det går nok. Vi har jo aftalt at mødes her igen om tre dage, så tager jeg problemerne, som de kommer.”

”Ligesom os andre,” siger jeg bare, inden Agnes kan komme med en spydig kommentar.

Men jeg kan ikke lade være med at have lidt ondt af Noah. Agnes har ingen forældre, og vores mor er fanget af Marvis. Den eneste, der kunne savne os, er Vera, men hende har vi efterladt et brev til. Vi behøver ikke lyve for nogen.

”Hvor finder vi hamskifteren?” spørger jeg Agnes for at skifte emne.

”Ved det børnehjem, jeg boede på som lille.”

”Var det der, du mødte ham?” spørger jeg.

Hun nikker. Der er noget hårdt i hendes øjne. Hun har kun fortalt lidt om børnehjemmet før. Dengang hun bad mig om at slette hendes minder fra børnehjemmet. Minder om, hvordan hun havde drevet en pige i døden med mareridt. Noget, hun aldrig havde tilgivet sig selv.

”Er det en af dine gamle venner?” spørger Noah.

”Ikke rigtig,” siger hun. Og jeg fornemmer, at der ligger en længere historie bag. ”Saxe og jeg var aldrig venner, men jeg ved, at han stadig holder til i skoven der.”

”Så han bor bare alene i skoven?” spørger Noah.

”Ja,” siger Agnes. ”Det gør det lettere for ham at skifte skikkelse.”

Noah rynker brynene.

”Jeg forstår ikke helt det der hamskifter. Hvordan fungerer det?”

Jeg er glad for, at han spørger, for selvom jeg er elver, så ved jeg meget lidt om de andre troldfolk. Indtil jeg mødte Agnes, havde jeg aldrig mødt andet end mennesker og elvere.

”De kan forvandle sig til dyr,” siger Agnes.

”Alle slags dyr?” spørger Noah.

”Nej,” siger Agnes. ”Kun de dyr, som de har en ham fra. Det var sådan, jeg opdagede Saxes hemmelighed.

På børnehjemmet havde vi ikke særlig mange ting, som var vores egne. Kun det, vi var blevet efterladt med som børn. Men Saxe havde et ulveskind liggende, og det var alle ret interesserede i, men han ville ikke have, at nogen rørte ved det.”

”Så vi leder efter en ulv?” siger Noah.

Hun nikker.

”Det er derfor, jeg tænker, at Bastian måske kan hjælpe os.”

”Hamskiftere er meget sjældne,” siger Agnes. ”Og lige så sjældne de er, lige så forskellige er de også. Deres skind går i arv fra generation til generation, og hvis de mister et skind, så mister de også deres evner.” Agnes fortæller os mere om hamskiftere, mens vi har kurs mod børnehjemmet. Jeg prøver at finde ud af, hvordan jeg skal forklare hamskifteren Saxe, hvad vi vil. Og hvordan jeg skal overtale ham til at hjælpe.

”Kan alle blive en hamskifter?” spørger Noah. ”Altså hvis jeg tog skindet på, ville jeg så kunne blive til en ulv?”

Agnes ryster på hovedet.

”Nej,” siger hun. ”Det er en særlig evne. Kun dem med hamskifterblod kan gå i et med skindet.”

”Ærgerligt,” siger han. ”Jeg ville gerne prøve at være en ulv.”

”Eller en fugl,” siger jeg og smiler. ”Tænk at kunne flyve frit.”

Der kommer et underligt mørke i Agnes’ blik, som jeg ikke kan tyde.

”Eksisterer børnehjemmet stadig i dag?” spørger jeg for at skifte emne. ”Og tror du så, at de vil kunne genkende dig?”

”Det eksisterer ikke mere,” siger hun. ”Det lukkede for et par år siden.”

”Men hvorfra ved du så, at Saxe stadig er der?” spørger jeg.

”Det ved jeg bare,” siger hun.

Mit og Noahs blik mødes. Agnes er kryptisk på en måde, jeg ikke kan lide. Der er noget, hun skjuler.